

РЕШЕНИЕ

№ 1209

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Виктория Мингова Въззивно гражданско дело
№ 20231100503391 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

С Решение № 20008829 от 29.01.2022 г., постановено по гр. д. № 25383 по описа за 2019 година на Софийски районен съд, 171 състав, са отхвърлени предявените от „ЧЕЗ Електро България“ АД, ЕИК ***** срещу Т. Г. Т., ЕГН ***** искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 327 ТЗ, чл. 98а, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за признаване за установено, че ищецът дължи на ответника, сумата от 583,75 лв., за ползване на електрическа енергия за периода от 16.01.2018 г. до 16.05.2018 г. ведно със законна лихва от 10.9.2018 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 22,05 лв. за периода от 17.3.2018 г. до 29.8.2018 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 18.09.2018 г. по гр. д. 59345/2018 г. на СРС, 171 състав.

Срещу първоинстанционното съдебно решение, в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, е депозирана въззивна жалба от „ЕЛЕКТРОХОЛД ПРОДАЖБИ“ АД, ЕИК ***** (с предишно наименование „ЧЕЗ Електро България“). В жалбата се излагат доводи за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение. Въззивникът счита, че съдът неправилно е приел, че по делото не се установява ответникът да е потребител на електрическа енергия. Поддържа, че от заключението по ССЧЕ се установява, че за посочения клиентски номер титуляр е ответникът, имало данни за издадени фактури и за предходен на процесния период на името на ответника,

които били платени, което се установявало и от 2 броя справки за консумация на клиента, били представени и Общи условия като писмена форма на договора не била предвидена, имало открита партия на името на ответника и плащания в период, непосредствено преди процесния. Ответникът не бил оспорил тези обстоятелства. Моли за отмяна на решението и постановяване на друго, с което исквете да бъдат уважени.

Въззиваемият – Т. Г. Т., чрез назначения особен представител – адв. Д., е подал отговор на въззивната жалба, с който оспорва същата. Счита решението за правилно и обосновано, като моли за потвърждаване на същото.

Софийският градски съд, Гражданско отделение, IV-A въззивен състав, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от наведените в жалбите оплаквания, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

При извършената проверка настоящата инстанция намира, че атакуваното съдебно решение е валидно и процесуално допустимо, като настоящият казус не попада в двете визирани изключения в ТР на ОСГТК на ВКС, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението по релевираните в жалбата доводи.

Решението е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Съобразно чл. 272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл. 269, изр. 2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Съдът възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. В настоящото производство не са представени нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд в частта им, оспорена в жалбата.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

Въззивният съд намира, че от представените по делото доказателства не може да се обоснове извод за съществуването на договорно правоотношение между страните с предмет – доставка на електрическа енергия в процесния имот. В процесния случай не са представени доказателства, че ответникът е собственик или ползвател на процесния електроснабден недвижим имот, нито на какво основание е открита партия на името на ответника с посочения

клиентски номер. По тези съображения правилен е изводът на СРС, че ответникът в производството не е пасивно материалноправно легитимиран да отговаря по предявените иски за заплащане цената на доставената в имота за процесния период електрическа енергия.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест по чл. 154, ал. 1 от ГПК, основателността на предявения иск се предпоставя от установяването на следните факти: 1) валидно възникнало облигационно правоотношение за доставка на електрическа енергия в процесния имот срещу заплащане на определена цена; 2) реално предоставяне на услугите в количеството и на стойност, равняваща се на претендираното вземане; 3) ползване на предоставените от ответника услуги.

Настоящият съдебен състав счита, че първоинстанционното решение е съобразено с предприетата защита по същество срещу иска в срока за отговор на исковата молба (чл. 131, ал. 2 ГПК) и конкретно с обстоятелството, че ответникът, чрез назначения особен представител, е оспорил предявените иски изцяло, включително е оспорил всички правопораждащи претенцията юридически факти, включително и твърдяното от ищеца качество „потребител на електрическа енергия“. Процесуално задължение на ищеца съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК е да докаже, и то при условията на пълно и главно доказване, правопораждащите вземането му факти, след като няма признание на иска, респ. отделени като безспорни и ненуждаещи се от доказване факти с доклада по делото. Липсата на изразено становище по конкретни факти от предявения иск от ответника не е равнозначна на признаване на иска, респ. на определени факти от значение за спорното право. В конкретния случай ответникът е оспорил претенциите по основание и размер, т. е. оспорени са твърденията на ищеца както за наличието на правоотношение между енергийното предприятие и ответника като потребител на електрическа енергия през процесния период, така и за използването от ответника на претендираното количество електрическа енергия и изрично е оспорено качеството му на потребител, като е посочено, че от ищеца не са ангажирани доказателства в тази връзка. Следователно, в тежест на ищеца е било да установи при условията на пълно и главно доказване в процеса, всички обстоятелства, на които основава иска си.

Между страните по делото на етапа на въззивното производство е спорен въпросът относно съществуването на твърдяното облигационно правоотношение през исковия период. По така повдигнатия спор настоящият съдебен състав намира следното:

Спорното правоотношение по доставка на електрическа енергия на краен клиент намира правната си уредба в Закона за енергетиката, който регламентира правоотношението за продажба на електрическа енергия за битови нужди като произтичащо от договор, при държавно регулирани цени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) и публично известни общи условия. Според д. разпоредбата на чл. 98а от ЗЕ крайният снабдител продава електрическа енергия при публично известни общи условия, предложени от крайния снабдител и одобрени от ДКЕР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в

един централен и в един местен всекидневник и влизат в сила за клиентите на крайния снабдител, без изрично писмено приемане (чл. 98а, ал. 4 от ЗЕ). Процесното правоотношение се регламентира и от Общите условия на договорите за продажба на електрическа енергия на „ЧЕЗ Електро България“ АД, приети на основание чл. 98а ЗЕ, одобрени от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране (ДКЕВР) и Общите условия на договорите за използване на електроразпределителните мрежи на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, приети на основание чл. 98б ЗЕ, одобрени от ДКЕВР, като същите са публикувани съгласно изискванията на чл. 98а, ал. 3 ЗЕ в централен ежедневник, видно от представения сертификат. Същите са представени и приети по делото като писмени доказателства.

Съгласно чл. 98б, ал. 4 ЗЕ и чл. 98а, ал. 4 ЗЕ, публикуваните общи условия влизат в сила за потребителите, без да е необходимо изрично приемане, като в чл. 98а, ал. 5 ЗЕ е предвидена възможност в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, да внесат при съответния краен снабдител на електрическа енергия заявление, в което да предложат специални условия, като ако същите се приемат, това се отразява в допълнително писмено споразумение.

По силата на законовата уредба, продавач на доставената електрическа енергия е крайният снабдител /субектът по чл. 94а, респ. по чл. 95 ЗЕ/, а купувач – крайният клиент /чл. 91-92, вр. чл. 97-98а от ЗЕ/. След измененията на ЗЕ /ДВ, бр. 54/2012 г. /, в сила от 17.07.2012 г., битов клиент по смисъла на § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ е клиент, който купува електрическа енергия за собствени нужди, а съгласно § 1, т. 41 б от ДР на ЗЕ в сила от 17.07.2012 г., изм. ДВ, бр. 35/2015 г., потребител на енергийни услуги е: а/ краен клиент, който купува енергия и/или б/. ползвател на преносна и/или разпределителна мрежа за снабдяването му с енергия. Легалната дефиниция на понятието "битов клиент" е в § 1, т. 2а от Допълнителните разпоредби на ЗЕ, а преди - § 1, т. 42 ДР (отм.); ; на ЗЕ и се отнася и за правоотношението по договора по чл. 97, ал. 1, т. 4 от ЗЕ. Чрез нея ЗЕ свързва качеството на длъжник с качеството на собственик или на носител на ограниченото вещно право на ползване върху електроснабдения имот, доколкото доставяната енергия е за "собствени битови нужди" и друго не е уговорено с крайния снабдител. Договорната свобода, предвидена в чл. 9 ЗЗД, допуска и при това правоотношение клиент на доставената електроенергия за битови нужди да е друг правен субект – онзи, който ползва електроснабдения имот със съгласието на собственика, респективно с титуляра на вещното право на ползване и същевременно е сключил договор за продажба на електрическа енергия за същия имот (в този смисъл решение № 205 от 28.02.2019 г. по гр. д. № 439/2018 г. по описа на ВКС, III ГО и мн. др.). Този извод следва и от клаузите на Общите условия на договорите за продажба на електрическа енергия на ищеца. В чл. 4, ал. 2 от ОУ е дадено определение на понятието "потребител на електрическа енергия за битови нужди", а именно – физическо лице, което е собственик или ползвател на имот, присъединен към електроразпределителната мрежа съгласно действащото законодателство, което ползва електрическа енергия за домакинството си. Според чл. 4, ал. 3 от

ОУ, правата и задълженията на потребител на електрическа енергия за битови нужди може да упражнява и друго лице при условие, че собственикът или титулярът на вещното право на ползване на имота е предоставил изрично писмено съгласие, дадено пред продавача или пред нотариус с нотариална заверка на подписа, това лице да бъде потребител на електрическа енергия за определен срок, като в този случай собственикът, респективно лицето с учредено вещно право на ползване по отношение на електроснабдения имот, носи солидарна отговорност пред продавача за консумираната в имота електроенергия.

В конкретиката на настоящия случай следва да бъде посочено, че нито едно от представените пред първоинстанционната съдебна инстанция доказателства от страна на въззивника – ищец не е годно такова за установяване на обстоятелството, че ответникът в производството е титуляр на право на собственост върху процесния електроснабден имот или че има качеството на вещен ползвател на същия на валидно правно основание в процесния период, доколкото приложените по делото документи – фактури, извлечения от сметка и справка за консумация на клиент, не са официални по смисъла на чл. 179 ГПК, а частни свидетелстващи такива, едностранно изготвени от ищцовото дружество или свързани с него лица, като по силата на тази документи не се пораждат или удостоверяват каквито и да било вещни или облигационни права във връзка със собствеността и ползването на имота, респективно в същите не се съдържа и извънсъдебно признание от страна на ответника на визираните обстоятелства. Както вече беше отбелязано, в доказателствена тежест на въззивника – ищец по предявените установителни иски е установяване на обстоятелството, че ответникът е страна по възникнало облигационно правоотношение в качеството му на собственик или ползвател на процесния имот, респективно че същият е бил потребител на електрическа енергия в процесния период. От въззивника не са ангажирани каквито и да било доказателства по делото за наличието на валидно облигационното правоотношение между страните в конкретния период, респективно и всички доводи в противоположния аспект съдът намира за неоснователни.

Последицата от правилата за разпределение на доказателствената тежест в гражданския процес е, че за съда е осъществено само онова фактическо твърдение, което той може да приеме за безспорно установено въз основа на събраните по делото доказателства. По силата чл. 154 ГПК всяка от страните следва да проведе пълно главно доказване относно обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения, като извлича изгодни за себе си правни последици. По правилата на гражданския процес, главното доказване (онова, за което страната носи доказателствена тежест) трябва да бъде винаги пълно: да създаде абсолютна достоверност - сигурно убеждение на съда в истинността или неистинността на съответното фактическо твърдение; само насрещното доказване може да се задоволи да бъде непълно. В конкретният случай и при липса на ангажирани доказателства от страна на въззивника – ищец за наличието на валидно облигационното правоотношение между страните, както и с оглед изричното

оспорване на това обстоятелство от страна на въззиваемата страна – ответник, въззивният състав на съда намира предявените иски за неоснователни.

Крайните изводи на двете инстанции съвпадат, поради което обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските, такива се дължат единствено на въззиваемия - ответник. От същия не са били сторени такива, тъй като е бил представляван от особен представител.

С оглед цената на иска, въззивното решение не подлежи на касационно обжалване.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд, Гражданско отделение, IV-А въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 20008829 от 29.01.2022 г., постановено по гр. д. № 25383 по описа за 2019 година на Софийски районен съд, 171 състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване, на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____